

Vecā Kofera stāsts...

Curriculum Vitae jeb skrējieni caur dzīvi

- Bija 1935.gads, kad es biju jauns, brūns un smaržīgs, jo tikko kā biju izgatavots Faber fabrikā Rīgā. Man patiešām nebija iemesla sūdzēties, jo mani nopirka Krasovsku ģimene, kurā, bez tēva un mātes, auga arī meitenīte Daina. Viņai es ļoti iepatikos. Pa ziemu man ļāva mierīgi gulēt skapja augšā, bet pavasarī un vasarā man vajadzēja skriet gan uz Jūrmalu, Vecākiem, Siguldu un Cēsīm. Tā katru vasaru, kur Dainīte, tur es. Ceļojums, kaut arī netāls, paplašina skatu uz dzīvi. Ceļot man noteikti patika. (..)Bet 1941.gada pavasarī manai uzticamajai ceļa biedrei Dainītei pazuda tēvs. Daudz kas izmainījās... es vairāk gulēju, šad tad izbraucu tikai uz Cēsīm. Bet 1944.gada oktobrī manai gulēšanai skapjaugšā pienāca gals. Es un daudzi citi koferi tikām piestūkēti stāvgrūdām pilni, mūs aizrāva uz kuģi Rīgas jūras līcī un izveda jūrā, vējā un lietū. Apmēram pēc 40 stundu braukšanas mūs ar tādu pašu steigu izmeta atkal krastā Dancīgā. Nu tik sākās joņošana... uz Āheni, Drēzdeni, Breslavu, likās, ka jau būs miers, bet pēc brīža atkal sākās viss no jauna. Neviens mums nepiegriezta īpašu vērību – stūris vai rokturis - viss tika laužts un plēsts. Es biju labi gatavots, man nekādi lieli ievainojumi negadījās. Bijām gan Berlīnē, gan Šveices dažādās vietās, kur Dainīte ar mammu beidzot apmetās kādā švābu ciemā. Es tiku lietots gan kā galds, gan atvilkne, ēdienu glabātuve, iepirkšanās soma un pat malkas lasīšanai. Gāja gadi, Dainīte izauga liela, devās studēt, bet es devos viņai līdzi. Tur es arī pirmo reizi ieraudzīju jauno cilvēku, kurš manai dzīvei vēlāk deva jaunu pavērsienu, lai gan sākumā viņš pat nepievērsa man uzmanību. Jauneklis bija topošais dakters. Un tā nu pēc kāda laika atkal ar Dainu un viņas mammu devos ceļā. Šoreiz braucām ilgi ilgi, tikai pēc 44 dienām ieradāmies Sidnejas ostā. Es vēl kādu laiku biju vajadzīgs, bet tad devos pensijā, mani nolika atkal skapjaugšā. Dainai vairs nebija laika ceļot. Viņa bija apprecējusies ar to jauno puisi, kurš bija kļuvis ārsts. Es jutos vecs un aizmirsts.

Bet tad kādu dienu sapratu, ka atkal būs ceļošana, jo runāja par braukšanu meklēt jaunības takas... Dzirdu sakot, ka kofers arī jāņemot līdzi, jo tas taču arī gribētu atgriezties dzimtenē. Es aiz prieka gandrīz nokritu no skapjaugšas.

Tā es atkal atgriezos Latvijā... Jēkabs Kariks (*Dainas vīrs*) (*Balvu Valsts ģimnāzijas 7. izlaiduma absolvents*) mani atveda uz Balviem, uz to vietu, kur ģimnāzijas gados Jēkabs sporta stadionā 1939.gadā stādīja bērzu birzi.

... tagad patiešām esmu priecīgs, jo varu atpūsties skolas muzejā un jaunajiem cilvēkiem stāstu par kādu latviešu ģimeni, koferi un bēgļu gaitām.

(Mans kofera stāsts pierakstīts 1996.gada 21. maijā)

*Balvu Valsts ģimnāzijas muzejs (vadītāja Irēna Šaicāne)